

רע"פ 1621/17 - שוויקי מועתז נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1621/17

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

שוויקי מועתז

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בעפ"ת 30465-12-16, מיום 12.1.2017, שניתן על ידי כב' השופט ר' בן-יוסף

בשם המבקש:

עו"ד עלא קישאוי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף), בעפ"ת 30465-12-16, מיום 12.1.2017. במסגרת פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (להלן: בית המשפט לתעבורה), בפ"ל 2705-08-16, שניתן ביום 31.10.2016 על ידי כב' השופט א' זרזבסקי.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו את ביצוע העבירות הבאות: נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה); נהיגת רכב בהיות הנהג שיכור, לפי סעיף 62(3) לפקודה; נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1790.

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 5.8.2016, בסמוך לשעה 04:00, נהג המבקש ברכב פרטי מסוג איסוזו, ברחוב השומרון בתל אביב. זאת, שעה שרישיון הנהיגה של המבקש, נפסל במסגרת הליך קודם (פ"ת 10141-01-16) עד לחודש דצמבר 2016; ועת שהמבקש היה שיכור, או שהיה נתון תחת השפעת משקאות משכרים, כעולה מדגימת

עמוד 1

אור נשופ שבוצעה לו, במסגרתה נמצא ריכוז אלכוהול של 665 מיקרוגרם לליטר אור נשופ.

3. ביום 12.9.2016, התקיים דין בפני בית המשפט לתעבורה, במהלכו ביקש המבקש, באמצעות בא כוחו באותה העת, עו"ד ג'יראסי, לצרף להליך שני תיקים אחרים. במסגרת התיק הראשון (פ"ל 10138-01-16), יוחסה למבקש עבירה של נהיגה בהיותו שיכור, לפי סעיף 62(3) לפקודה, לאחר שביום 30.1.2016, נתפס המבקש נוהג ברכב פרטי ברחוב שלמה בתל אביב, ובבדיקת נשיפה שבוצעה לו נמצא 375 מ"ג אלכוהול לליטר אור נשופ. בגדרו של התיק השני (תת"ע 4212-02-15), יוחסה למבקש עבירה נוספת של נהיגה בזמן שכרות, לפי סעיף 62(3), בצירוף סעיפים 64ד(א) ו-64ב לפקודה. זאת, לאחר שביום 2.1.2015, נתפס המבקש כשהוא נוהג בצומת השומרון ודרך בגין בתל אביב, ומאחר שהוא סירב לדרישות השוטרים כי יתן דגימת אור נשופ. בהכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה, מאותו היום, קרי 12.9.2016, צורפו שני התיקים להליך, כפי המבוקש (להלן: התיקים המצורפים), והמבקש הורשע "בתיק ובתיקים המצורפים".

4. ביום 31.10.2016, ניתן גזר דינו של בית המשפט לתעבורה בעניינו של המבקש. תחילה, עמד בית המשפט לתעבורה על עברו התעבורתי המכביד של המבקש, אשר לחובתו כ-20 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה. בית המשפט לתעבורה הוסיף, בהקשר זה, כי מעל לראשו של המבקש ריחף בעת ביצוע המעשים עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים, אשר הינו חב הפעלה; וכי לחובתו של המבקש "רישום פלילי והוא ריצה עונשי מאסר". לאחר מכן, ציין בית המשפט לתעבורה, כי בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המבקש נאמר, כי המבקש התקשה לקחת אחריות על התנהלותו והפגין "מודעות נמוכה לכך שהוא מסכן חיי אדם". עוד נמסר במסגרת התסקיר, כי המבקש ביצע את העבירות שעה ש"היה מצוי בטיפול", וכי קיים אצלו קושי "בוויסות דחפים לצד קיום אלימים בהתנהלותו, הבאים לביטוי בעבירות ומהווים גורמי סיכון לרצידיביזם". בסופו של יום, המליץ שירות המבחן כי "יש צורך בענישה מרתיעה ומרסנת שתבטא את חומרת העבירות". לאחר מכן, נתן בית המשפט לתעבורה את דעתו לחומרת העבירות בהן הורשע המבקש, שהינן "מן החמורות בפקודת התעבורה", וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין "מאסר מותנה לפסילה [דומה כי צ"ל: ופסילה] בת 24 חודשים ועד למאסר ממושך ורכיבי ענישה נוספים, הכל לפי הנסיבות". כמו כן, עמד בית המשפט לתעבורה על הזלזול בהוראות החוק ובבתי המשפט, שהפגין המבקש במעשיו, ועל קיומו של "אינטרס ציבורי כי עבריו מועד יורחק מהכביש".

לאור האמור, הטיל בית המשפט לתעבורה את העונשים הבאים על המבקש: 12 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו של המבקש; הפעלה, באופן חופף, של 6 חודשי המאסר המותנה, שהושתו על המבקש בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה, במסגרת תת"ע 5486-04-15, מיום 5.7.2015 (להלן: התיק הקודם); פסילה של המבקש מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, למשך 10 שנים, אשר תרוצה במצטבר "לכל פסילה אחרת התלויה ועומדת" נגד המבקש; הפעלת 6 חודשי פסילה על תנאי, שהוטלו על המבקש במסגרת גזר הדין בתיק הקודם, וזאת באופן חופף לפסילה שהושתה עליו בגזר הדין הנוכחי; 10 חודשי פסילה על תנאי, למשך 3 שנים; 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יורשע המבקש "בנהיגה בהיותו שיכור, או תחת השפעת משקאות משכרים או בהיותו פסול מנהיגה".

5. המבקש לא השלים עם חומרת העונש שהושת עליו, והגיש ערעור לבית המשפט המחוזי. יצוין, כי הערעור שהוגש נסב בתחילה הן על רכיב המאסר בפועל, והן על תקופת הפסילה, שהושתו על המבקש. ואולם, לאור הערות בית המשפט המחוזי בדיון שהתקיים בפניו, מיקד המבקש את ערעורו בנושא הפסילה. בפתח פסק דינו, מיום 12.1.2017, ציין בית המשפט המחוזי, כי העונש שהוטל על המבקש הינו "צודק ונכון". בית המשפט המחוזי הטעים, כי עסקינן בעבריו המהווה "סכנה של ממש לעוברי הדרך כולם, לרבות לו עצמו", אשר בעניינו התקבל תסקיר שלילי, ובעת ביצוע

העבירות היה עונש מאסר מותנה חב הפעלה תלוי ועומד נגדו. לאחר מכן, קבע בית המשפט המחוזי, כי העובדה שבית המשפט לתעבורה לא קבע מתחם ענישה לעניין הפסילה בפועל, "כפי שהיה צריך לעשות", אינה מצדיקה "התערבות במשך הפסילה שהוטלה" על המבקש. עוד הוסיף בית המשפט המחוזי, כי "במקרה שלפנינו אין מדובר בעונש החורג לחומרא" ממדיניות הענישה הנהוגה. לאור האמור במכלול, נדחה ערעורו של המבקש.

הבקשה לרשות ערעור

6. בקשת רשות הערעור שלפניי נסובה אך ורק על חומרת רכיב הפסילה בעונש שהושת על המבקש. נטען בבקשה, כי שגה בית המשפט המחוזי, עת דחה את ערעורו של המבקש, חרף העובדה שבית המשפט לתעבורה "לא קבע את העקרונית והשיקולים אשר הביאו לגזור את עונש הפסילה שגזר". עוד לטענת המבקש, השתת עונש של פסילת רישיון נהיגה לתקופה כה ארוכה, "יש בה כדי לאיין את מסוגלותו [של המבקש] לחזור לחיי חברה נורמליים, לרבות מציאת פרנסה ראויה לכשישתחרר מעונש מאסרו". נטען בנוסף, כי בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש, על יסוד "מצע עובדתי שגוי", עת סבר בית המשפט בשגגה כי התיקים שצורפו בעניינו של המבקש עסקו בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, כאשר בפועל דובר בעבירות של נהיגה בזמן שכרות. עבירת הנהיגה בזמן שכרות הינה, לשיטתו של המבקש, עבירה חמורה פחות מעבירת הנהיגה בזמן פסילה, שכן לא קיים בה "יסוד נפשי של זלזול בערכאה השיפוטית אשר השיתה הפסילה". לבסוף, הפנה המבקש למקרים אחרים בפסיקה בהם, לטענתו, השיתו בתי המשפט בערכאות השונות, "עונשים קלים יותר אף בעבירות חמורות יותר מאלו שבהן הורשע המבקש".

דין והכרעה

7. הלכה ידועה היא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים, המעוררים שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק ממשי שנגרם למבקש (רע"פ 1995/17 אל לטיף נאדר נגד מדינת ישראל – הועדה המקומית לתכנון ובניה עירון (25.4.2017); רע"פ 3232/17 אבו ח'יארה נ' יו"ר הוועדה המחוזית לתכנון ובניה ירושלים (24.4.2017); רע"פ 1136/17 חברת פרופיל אבטחה ואחזקה בע"מ נ' מדינת ישראל (28.3.2017)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות, ומטעם זה בלבד, דינה של הבקשה להידחות.

8. למעלה מן הדרוש, אתייחס בקצרה לטענותיו של המבקש לגופו של עניין. אזכיר, תחילה, כי על דרך הכלל, בקשות רשות ערעור הנסובות על חומרת העונש לא תתקבלנה, אלא במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית מרף הענישה הנהוג והמקובל בעבירות דומות (רע"פ 1305/17 קסאו נ' מדינת ישראל (4.4.2017); רע"פ 10116/16 דסוקי נ' מדינת ישראל (24.1.2017); רע"פ 4512/15 הרוש נ' מדינת ישראל (6.7.2015)). במקרה דנן, סבורני, כי העונש שהושת על המבקש אינו סוטה, כהוא זה, ממדיניות הענישה הנהוגה בפסיקה, ובוודאי שאין עסקינן בסטייה קיצונית.

עוד אוסיף, כי אין ממש בטענתו של המבקש לפיה יש להקל בעונשו, עקב העובדה כי העבירות שיוחסו לו במסגרת התיקים המצורפים היו עבירות נהיגה בזמן שכרות, ולא נהיגה בזמן פסילה, כפי שבית המשפט המחוזי ציין בשגגה, שכן מדובר בעבירות שחומרתן גבוהה, בהיותן מסכנות חיי אדם.

אשר לטענתו של המבקש, לפיה בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה לא נקבע מתחם ענישה בנוגע לרכיב הפסילה, הנני תמים דעים עם בית המשפט המחוזי, כי "אין עובדה זו מצדיקה התערבות במשך הפסילה שהוטלה" על המבקש, שעה שלכל הדעות, מדובר בעונש ראוי ומאוזן.

9. על יסוד האמור במכלול, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ט בניסן התשע"ז (25.4.2017).

ש ו פ ט
